

תענית אסתר חלה באותה שנה ביום שלישי. אורי צעד לעבר בית הכנסת. נעלי הבית הקשו עליו את ההליכה והוא כבר רצה שהצום יגמר והוא יוכל לחזור ולנעול נעלי עור. "הכל בגלל אסתר המלכה" - חשב אורי לעצמו - "היא צמה באדר לפני כמעט אלפיים וחמש מאות שנה, ולכן אנחנו צמים את 'תענית אסתר' בכל שנה".

אורי נכנס לבית הכנסת וראה התגודדות סביב קופות הצדקה. אורי ראה שאנשים תורמים צדקה 'זכר למחצית השקל' אולם הוא התאפק ולא תרם: "יותר טוב לתת את 'זכר למחצית השקל' לאחר תפילת מנחה, וכך בזכות התפילה הצדקה תתקבל יותר בשמיים". אורי שמע שהאנשים מתלבטים. אדם אחד רצה לתרום חצי שקל, ואילו חברו רצה לתרום שלושה חצאי שקלים (כי בפרשת שקלים מוזכרת המלה 'תרומה' שלוש פעמים). "שניכם טועים" - אמר להם אורי - "המנהג הנכון הוא לתת סכום כסף בשווי של חצי שקל כסף טהור (כעשרה גרם), ואסור לתת יותר מזה". לאחר התפילה רצה אורי לתרום, אולם הוא נזכר שהוא עדיין לא בן עשרים, ואסור לו לתרום. אורי ראה את אחותו בעזרת הנשים. אחותו לומדת באולפנה טובה ויודעת הלכה. הוא שאל אותה האם היא תורמת והיא ענתה לו שאף פוסק לא כתב שנשים צריכות לתרום זכר למחצית השקל. אורי החליט שהוא יתרום אבל יקזז את התרומה ממעשר הכספים שהוא אמור לתת מהכסף שהוא מרוויח בעבודתו מלצרות.

לאחר חזרת הש"ץ אורי רצה לומר תחנון, אולם משום מה החזן המשיך בתפילה ואמר קדיש מבלי לומר תחנון. אורי חשב בלבו: "אולי יש חתן בבית הכנסת ולכן לא אמרו תחנון".

לאחר תפילת ערבית קראו את המגילה. אורי היה רעב והתלבט האם להישאר לשמוע את המגילה או ללכת הביתה לשבור את הצום: "אני יכול לשמוע את המגילה גם מחר בבוקר". אורי גילה בתאו חבילת צימוקים וחבילת ביסקוויטים ורצה לאכול כדי שיהיה לו כוח להתרכז בשעת קריאת המגילה. לבסוף החליט אורי שלא לאכול, הניח את ראשו וניסה להירדם קצת לפני שתתחיל קריאת המגילה. אורי לא הצליח להירדם כי בני, אחיו הקטן בן השלוש, הגיע. אורי אמר לו ללכת לאסתר, אחותם הבכורה שהייתה בעזרת הנשים, כי ממילא בנות לא חייבות לשמוע מגילה. בני רצה להישאר עם אורי, ואורי החליט לאפשר לו להישאר כי בני כבר הגיע לגיל חינוך. אורי ידע שקוראים 4 פסוקים מן המגילה בקול כדי להפחיד את הילדים הקטנים ובדק בספר מהם הפסוקים הללו כדי לאטום לבני את האוזניים כשיגיעו לפסוקים הללו. לבני היה רעשן ביד ואורי אמר לו להרעיש במשך כל קריאת מגילה כדי למחות את זכר עמלק לגמרי.

בזמן קריאת המגילה אורי פיספס ולא שמע כמה מילים. אורי חשב בלבו שהוא הפסיק את כל המצווה וחשב היכן יוכל לשמוע את קריאת המגילה מההתחלה. "אם הייתה לי מגילת קלף אמיתית הייתי יכול לקרוא לעצמי ולהשלים" חשב אורי בלבו. ליד אורי ישב חברו, שימי. שימי היה עייף מאד מכל אירועי חודש אדר בשיבה התיכונית ואורי אמר לשימי שמותר לו להתנמנם קצת, בתנאי שישמע את תחילתו וסופו של כל פרק. "תישן, אני אעיר אותך בסוף כל פרק" אמר אורי ברוחב לב לשימי. אורי נזכר בחומי, חבר צדיק שלהם שנמצא כעת בחומש, ואולי אין לו מגילה כשרה. אורי חשב להתקשר לסלולרי של חומי כדי שחומי יוכל לשמוע את קריאת המגילה דרך הפלאפון. אורי התקשר אבל חומי אמר לו שיש בחומש אלפי אנשים והם התחלקו לקבוצות של עשר-עשר וקוראים את המגילה בכל קבוצה בנפרד.

אורי לא זכר אם הקורא בירך שהחליטו לפני שהחל בקריאת המגילה, וחשב בלבו שבוודאי הקורא יברך שהחליטו בסוף הקריאה או לפני הקריאה מחר בבוקר. "לא נורא" - חשב אורי לעצמו "אברך שהחליטו לפני שאתן משלוח מנות".

בסיום התפילה חזר אורי לביתו, ולאחר ששבר את הצום, ישב ללמוד הלכות פורים. הוא ראה שההלכות מרובות וחשב לעצמו: לו הייתי גר בירושלים היו לי עוד יומיים ללמוד כי בירושלים חוגגים את פורים בתאריך ט"ז אדר.

תענית אסתר חלה באותה שנה ביום שלישי. אורי צעד לעבר בית הכנסת. נעלי הבית הקשו עליו את ההליכה והוא כבר רצה שהצום יגמר והוא יוכל לחזור ולנעול נעלי עור. "הכל בגלל אסתר המלכה" - חשב אורי לעצמו - "היא צמה באדר לפני כמעט אלפיים וחמש מאות שנה, ולכן אנחנו צמים את 'תענית אסתר' בכל שנה".

אורי נכנס לבית הכנסת וראה התגודדות סביב קופות הצדקה. אורי ראה שאנשים תורמים צדקה 'זכר למחצית השקל' אולם הוא התאפק ולא תרם: "יותר טוב לתת את 'זכר למחצית השקל' לאחר תפילת מנחה, וכך בזכות התפילה הצדקה תתקבל יותר בשמיים". אורי שמע שהאנשים מתלבטים. אדם אחד רצה לתרום חצי שקל, ואילו חברו רצה לתרום שלושה חצאי שקלים (כי בפרשת שקלים מוזכרת המלה 'תרומה' שלוש פעמים). "שניכם טועים" - אמר להם אורי - "המנהג הנכון הוא לתת סכום כסף בשווי של חצי שקל כסף טהור (כעשרה גרם), ואסור לתת יותר מזה". לאחר התפילה רצה אורי לתרום, אולם הוא נזכר שהוא עדיין לא בן עשרים, ואסור לו לתרום. אורי ראה את אחותו בעזרת הנשים. אחותו לומדת באולפנה טובה ויודעת הלכה. הוא שאל אותה האם היא תורמת והיא ענתה לו שאף פוסק לא כתב שנשים צריכות לתרום זכר למחצית השקל. אורי החליט שהוא יתרום אבל יקזז את התרומה ממעשר הכספים שהוא אמור לתת מהכסף שהוא מרוויח בעבודתו מלצרות.

לאחר חזרת הש"ץ אורי רצה לומר תחנון, אולם משום מה החזן המשיך בתפילה ואמר קדיש מבלי לומר תחנון. אורי חשב בלבו: "אולי יש חתן בבית הכנסת ולכן לא אמרו תחנון".

לאחר תפילת ערבית קראו את המגילה. אורי היה רעב והתלבט האם להישאר לשמוע את המגילה או ללכת הביתה לשבור את הצום: "אני יכול לשמוע את המגילה גם מחר בבוקר". אורי גילה בתאו חבילת צימוקים וחבילת ביסקוויטים ורצה לאכול כדי שיהיה לו כוח להתרכז בשעת קריאת המגילה. לבסוף החליט אורי שלא לאכול, הניח את ראשו וניסה להירדם קצת לפני שתתחיל קריאת המגילה. אורי לא הצליח להירדם כי בני, אחיו הקטן בן השלוש, הגיע. אורי אמר לו ללכת לאסתר, אחותם הבכורה שהייתה בעזרת הנשים, כי ממילא בנות לא חייבות לשמוע מגילה. בני רצה להישאר עם אורי, ואורי החליט לאפשר לו להישאר כי בני כבר הגיע לגיל חינוך. אורי ידע שקוראים 4 פסוקים מן המגילה בקול כדי להפחיד את הילדים הקטנים ובדק בספר מהם הפסוקים הללו כדי לאטום לבני את האוזניים כשיגיעו לפסוקים הללו. לבני היה רעשן ביד ואורי אמר לו להרעיש במשך כל קריאת מגילה כדי למחות את זכר עמלק לגמרי.

בזמן קריאת המגילה אורי פיספס ולא שמע כמה מילים. אורי חשב בלבו שהוא הפסיק את כל המצווה וחשב היכן יוכל לשמוע את קריאת המגילה מההתחלה. "אם הייתה לי מגילת קלף אמיתית הייתי יכול לקרוא לעצמי ולהשלים" חשב אורי בלבו. ליד אורי ישב חברו, שימי. שימי היה עייף מאד מכל אירועי חודש אדר בשיבה התיכונית ואורי אמר לשימי שמותר לו להתנמנם קצת, בתנאי שישמע את תחילתו וסופו של כל פרק. "תישן, אני אעיר אותך בסוף כל פרק" אמר אורי ברוחב לב לשימי. אורי נזכר בחומי, חבר צדיק שלהם שנמצא כעת בחומש, ואולי אין לו מגילה כשרה. אורי חשב להתקשר לסלולרי של חומי כדי שחומי יוכל לשמוע את קריאת המגילה דרך הפלאפון. אורי התקשר אבל חומי אמר לו שיש בחומש אלפי אנשים והם התחלקו לקבוצות של עשר-עשר וקוראים את המגילה בכל קבוצה בנפרד.

אורי לא זכר אם הקורא בירך שהחליטו לפני שהחל בקריאת המגילה, וחשב בלבו שבוודאי הקורא יברך שהחליטו בסוף הקריאה או לפני הקריאה מחר בבוקר. "לא נורא" - חשב אורי לעצמו "אברך שהחליטו לפני שאתן משלוח מנות".

בסיום התפילה חזר אורי לביתו, ולאחר ששבר את הצום, ישב ללמוד הלכות פורים. הוא ראה שההלכות מרובות וחשב לעצמו: לו הייתי גר בירושלים היו לי עוד יומיים ללמוד כי בירושלים חוגגים את פורים בתאריך ט"ז אדר.